
Z prac Prezydium NRA

Palestra 18/8-9(200-201), 131-134

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

cesu rozwoju w myśl głęboko ludzkiej zasady: »Aby Polska rosła w siłę i aby żyło nam się wszystkim dostatniej« — to podstawowy punkt wyjścia dla wszystkich naszych poczynąń» — stwierdził na zakończenie konferencji Prezes NRA adw. Z. Czeszejko, który zamykając obrady podziękował za udział w tej konferencji gościom i wszystkim jej uczestnikom za wytrwałość i zaangażowanie.

Opracował adw. K. Kaeppele

B.

Z prac Prezydium NRA

Założenia programowe i plan pracy NRA na okres lipiec 1974 — czerwiec 1975

Prezydium NRA na posiedzeniu w dniu 20 czerwca br. wysłuchało informacji Sekretarza NRA adw. Edmunda Mazura o realizacji planu pracy NRA w okresie: lipiec 1973 — czerwiec 1974 i uznało, że założony plan był trafny w swej głównej osnowie, a zaplanowane przedsięwzięcia zostały — z jednym wyjątkiem — w pełni wykonane.

Prezydium NRA rozważyło zarazem założenia programowe i zadania planowane do realizacji w okresie: lipiec 1974 — czerwiec 1975.

I. Założenia programowe pracy Naczelnej Rady Adwokackiej na okres VII.1974 r. — VI.1975 r. nie ulegają zasadniczej zmianie i znajdują swoje źródło w przepisach ustawy o ustroju adwokatury, w uchwale Plenum NRA z dnia 15.X.1972 r. w sprawie kierunków rozwojowych adwokatury, w dyskusji na Plenum NRA w dniu 9.VI.1973 r. ze szczególnym uwzględnieniem przemówień Ministra Sprawiedliwości prof. dra W. Berutowicza, zastępcy kierownika Wydz. Administracyjnego KC PZPR tow. J. Ostasia i prezesa NRA adw. dra Z. Czeszejki, z analizy zgromadzeń sprawozdawczo-wyborczych wojewódzkich organów adwokatury, dokonanej przez Prezydium NRA dnia 12 lipca 1973 r., oraz z uchwał Plenum NRA z dnia 10—11.XI.1973 r.

II. Dotychczasowa działalność naczelných organów adwokatury konsekwentnie realizowała te założenia, nadając odpowiedni kierunek swoim pracom. Wiele z postawionych w założeniach programowych zadań zostało już wykonanych. W szczególności opracowano i przedstawiono w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt nowej ustawy o ustroju adwokatury oraz projekt „taksy” adwokackiej, opracowano i wprowadzono w życie nowy wzór arkusza rozliczeniowego, zacieśniono więz wewnątrzno-środo-wiskową przez nasilenie działalności informacyjnej (biuletyny, informacje

itp.), zajęto stanowisko co do projektów legislacyjnych m. in. w sprawie kodeksu pracy, obsługi prawnej jednostek gospodarki społecznej, sądowej kontroli aktów administracyjnych, reprezentując tu jednoznacznie stanowisko adwokatury, uzyskano pozytywne stanowisko władz w kwestii odpłatności „urzędówek” przez Skarb Państwa, podjęto energiczną interwencję w Prokuraturze Generalnej co do udziału obrońcy w postępowaniu przygotowawczym, podniesiono dopłaty dla adwokatów-emerytów i rencistów oraz członków rodzin adwokackich w stopniu wspólnym do naszych możliwości ekonomicznych, ożywiono znacznie kontakty zagraniczne, doprowadzając do cennego współdziałania z innymi organizacjami adwokackimi, spowodowano objęcie adwokatów-członków zespołów adwokackich przepisami o możliwości zarobkowania przez emerytów i rencistów do 2.000 zł miesięcznie.

III. Wiele innych spraw programowych bądź zapoczątkowano, bądź już przystąpiono do ich badania. Niektóre z nich są daleko zaawansowane, inne znajdują się w fazie początkowej, pozostałe oczekują na możliwość ich podjęcia. Jest to uzasadnione tym, że pełna realizacja wszystkich założeń programowych przekracza ramy kadencji NRA, a wiele z tych założeń musi być realizowanych permanentnie przez wszystkie organy adwokatury. Do takich zadań w szczególności należą:

1. dalsze prace i poczynania zmierzające do zwiększenia udziału adwokatów w organach przedstawicielskich. Zapoczątkowane działania, uwieńczone pozytywnym rezultatem w radach narodowych, są dowodem, że kierunek ten jest słuszny i powinien być kontynuowany;
2. usilne dążenie do uczynienia z zespołu adwokackiego nie tylko nowoczesnego miejsca pracy adwokata, ale również ośrodka kultury prawnej i społecznej. W szczególności należy konsekwentnie dążyć do:
 - a) zapewnienia zespołom adwokackim maksymalnie dobrych warunków lokalowych i wyposażeniowych,
 - b) wzmocnienia więzów koleżeńskości, lojalności i pomocy,
 - c) wprowadzenia do pracy zespołów nowoczesnych urządzeń technicznych i odciążenia adwokata od czynności prostych,
 - d) zapewnienia wszystkim członkom zespołów odpowiedniej dla nich pracy oraz godziwego wynagrodzenia,
 - e) uzyskania maksymalnej zgodności miejsca zamieszkania adwokata z miejscem wykonywania zawodu,
 - f) poszerzenia i utrwalenia świadczeń typu socjalnego;
3. utrzymywanie i poszerzanie kontaktów międzynarodowych polskiej adwokatury. Chodzi tu o kontakty osobiste (wizyty i rewizyty), o udział w sympozjach naukowych, kontakty korespondencyjne, wymianę doświadczeń, wydawnictw naukowych i publicystycznych itp.;
4. kontynuowanie prac i wysiłków legislacyjnych dotyczących ustawy o ustroju adwokatury, „taksy” adwokackiej, przepisów wykonawczych do kodeksu pracy, prawa lokalowego i innych aktów prawnych dotyczących adwokatury. Pilną sprawą jest kwestia zadowalającego unormowania odpłatności przez Skarb Państwa spraw z urzędu oraz

- uregulowanie statusu radcy prawnego. W tej dziedzinie organy adwokatury powinny wykazywać szczególną aktywność;
5. dalsze rozszerzanie pomocy socjalnej dla adwokatów i adwokatów-emerytów i rencistów oraz członków rodzin adwokackich. Należy dążyć do zwiększenia dopłat adwokatom-emerytom i rencistom oraz odpowiednio członkom rodzin. Wymaga również rozważenia sprawa jednorazowych odpraw dla adwokatów przechodzących na emeryturę lub rentę oraz ujednoczenie wysokości odpraw pośmiertnych. Pomoc socjalna nie może się ograniczać tylko do strony finansowej, ale powinna także objąć pomoc lekarską, wypoczynek, koleżeńską troskę w sytuacji tego wymagającej, potrzeby kulturalne i naukowe itp.;
 6. ustalenie planu rozmieszczenia adwokatów i aplikantów adwokackich. Zapoczątkowane prace w tym zakresie należy kontynuować;
 7. utrzymywanie stałych i systematycznych kontaktów z Prokuraturą Generalną i poszerzanie tych kontaktów na prokuratury wojewódzkie w celu ujednoczenia praktyki prawidłowego udziału adwokata w postępowaniu przygotowawczym. W dalszej kolejności należy dążyć do pełnego respektowania zasady kontradiktoryjności w postępowaniu jurysdykcyjnym i wykonawczym;
 8. kontynuowanie prac nad doskonaleniem zawodowym adwokatów we wszelkich formach. Należą do nich: samokształcenie, popieranie prac naukowych (studia doktoranckie i habilitacyjne), sympozja i konferencje szkoleniowe, dokształcanie zawodowe w zespołach adwokackich i przy radach adwokackich itp. Co do szkolenia aplikantów adwokackich, należy dążyć do definitywnego odejścia od wykładu typu uniwersyteckiego na rzecz zajęć seminaryjnych i nasilenie tematów praktycznych — z jednoczesnym przywróceniem instytucji patrona;
 9. stałe i systematyczne starania o podnoszenie poziomu etycznego adwokatury. Postępowanie dyscyplinarne, instytucja skarg i wniosków muszą być bardziej efektywnie wykorzystywane przez samorząd adwokacki do wyciągania odpowiednich wniosków i uogólnień;
 10. stałe wysiłki zmierzające do podniesienia kultury sali sądowej i zmniejszenia społecznych kosztów wymiaru sprawiedliwości. Jest zrozumiałe, że troska i usiłowania adwokatury w tym zakresie muszą być zsynchronizowane z działalnością pozostałych współczynników wymiaru sprawiedliwości. Dla osiągnięcia tego celu konieczne jest utrzymywanie stałych i bieżących kontaktów z sądami i prokuratorami oraz ze Zrzeszeniem Prawników Polskich;
 11. popieranie i rozwijanie prac badawczych Ośrodka Badawczego Adwokatury oraz działalności publicystycznej i naukowej w „Palestrze”. Są to ważne czynniki oddziaływania, informowania i kształtowania środowiska a jednocześnie cenna forma przekazu społecznego.

IV. Realizacja tych wszystkich czynników wpłynie na podniesienie autorytetu adwokatury zarówno w środowisku prawniczym jak i w społeczeństwie oraz pozwoli na pełną realizację funkcji adwokatury w ramach nowego porządku prawnego.

Prezydium NRA po rozważeniu i przedyskutowaniu tych założeń programowych postanowiło uznać wspomniane zadania za dalszą realizację programu kadencyjnego NRA i w nawiązaniu do nich uchwaliło roczny plan pracy na okres: lipiec 1974 — czerwiec 1975 r. W planie tym przewidziano m. in. cztery plenarne posiedzenia NRA z ustaloną tematyką obrad oraz kilka krajowych narad i konferencji.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA SKŁADU SIĘDMIU SĘDZIÓW Z DNIA 21 MARCA 1974 R. (VI KZP 41/73) *

Użyte w art. 145 § 1 k.k. określenie „poważna szkoda w mieniu” oznacza tylko konkretne uszkodzenie cudzego mienia, które

było bezpośrednim skutkiem naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu.

Sąd Najwyższy w sprawie Stanisława Z., oskarżonego z art. 214 § 1 i z art. 145 § 1 i 3 k.k., po rozpoznaniu przedstawionego na podstawie art. 390 § 1 k.p.k. przez Sąd Wojewódzki dla Województwa Warszawskiego w Warszawie postanowieniem z dnia 13 października 1973 r. i przekazanego przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 grudnia 1973 r. do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi

tegoż Sądu zagadnienia prawnego: „Czy określenie »poważna szkoda w mieniu« użyte w art. 145 § 1 k.k. obejmuje szkodę konkretnie w mieniu wyrządzoną, czy też szkodę powstałą wskutek niemożności używania uszkodzonego mienia?”

i po wysłuchaniu wniosku prokuratora

u c h w a l i ł udzielić odpowiedzi jak wyżej.

Uzasadnienie

Nieumyślne spowodowanie poważnej szkody w cudzym mieniu w wyniku naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu jest jednym ze skutków powodujących odpowiedzialność karną na podstawie art. 145 § 1 k.k.

Bepośrednie powiązanie przez

ustawodawcę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu ze spowodowaniem szkody w mieniu prowadzi do wniosku, że chodzi o konkretne przedmioty majątkowe (pojazdy, urządzenia, instalacje itp.), które uległy uszkodzeniu (*damnum emergens*).

* Uchwała ta została opublikowana w OSNKW z 1974 r. nr 5, poz. 83.